

ระหว่างนั่งเครื่องบิน เอมิเรตส์ กลับจาก Sao Paulo บราซิล ไป ดูไบ วันที่ ๑๒ พ.ย. ๕๖ ผมทดลองใช้เครื่องให้ความเพลิดเพลินในเครื่องบินชั้นธุรกิจ ซึ่งมีจอทีวีสัมผัสขนาดใหญ่อยู่ตรงหน้า (ด้านหลังพนักงานที่นั่งข้างหน้า) ผมทดลองเลือกสิ่งให้ความเพลิดเพลินหลายอย่าง แต่มาเลือกฟังเพลงร้องสมัยเก่าเป็นหลัก

เพลงชุดแรกเป็นของ แฟรงค์ ซินาตรา ชุดที่ ๒ เป็นของ Ray Charles – The Genius of Ray Charles ซึ่งผมไม่เคยรู้จัก แต่ฟังตอนนั้นรู้สึกว่าเขาเพราะ

เพลงแบบนี้สมัยก่อนผมรู้สึกว่าหนวกหู แต่ตอนอายุมากขึ้นผมฝึกตนเองให้รู้จักความไพเราะหรือความงามของศิลปะด้านต่างๆ ที่คนเขาว่าดี คล้ายๆ เรียนวิชา Art Appreciation ด้วยตนเอง ทำความเข้าใจว่าศิลปะมันมีบริบทเรื่องราวที่มาที่ไปตามยุคสมัย

สมัยผมเริ่มหนุ่มเป็นยุคเพลงร็อก และเอลวิส พริสลีย์ กำลังดัง เด็กหนุ่มสาวคลั่งไคล้และเลียนแบบ มีคนตัดผมทรงเดียวกัน ร้องเพลงและแสดงท่าทางเลียนแบบ ผมบอกตัวเองให้ห่างจากเรื่องพวกนี้ กลัวตนเองจะเสียคน และไม่ยอมเสียเวลาเรียนไปกับ “เรื่องไม่เป็นเรื่อง” คือผมหลงปฏิเสธศิลปะแทบทุกชนิด มองด้านลบ ว่ามันเป็นสิ่งเย้ายวนให้หลงใหล ทำให้ชีวิตไปในทางเสื่อม ไม่มีเวลาเอาใจจริงจังกับวิชาการ

สมัยอยู่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา เพื่อนคนหนึ่งซึ่งมาจากโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน เตือนผมว่า “All work and no play makes Jack a dull boy.” ซึ่งก็น่าจะมีส่วนจริง

ความเข้าใจผิดที่รุนแรงคือเรื่องเล่นดนตรี ผมเคยฝึกเป่าขลุ่ยด้วยตนเอง (ขลุ่ยไม้ไผ่) และซื้อหีบเพลงปากมาหัดเป่าเป็นเพลง แต่ไม่ได้เอาจริงจัง ไม่มีใครฝึกให้ แล้วก็เบื่อไปเอง ทำให้ในภาพรวมของชีวิต ผมเป็นคน “บอดเกือบสนิท” ในด้านศิลปะ ซึ่งที่จริงแล้วมันเป็นอีกภาษาหนึ่งของชีวิต เมื่อแก่พอมีเวลาบ้างผมจึงชดเชยด้วยการเอาใจใส่สังเกตความงาม ความไพเราะ และการประเทืองอารมณ์สุนทรีย์ด้วยศิลปะ

เปิดเปลี่ยนอัลบั้มไปเรื่อยๆ พบ Mike Oldfield – Tubular Bells เป็นเครื่องดนตรีรูปร่างแปลก เขามีคำอธิบายเกิดขึ้นในปี 1973 ผมฟังแล้วไม่ชอบ หนวกหู ไม่มีเสียงท่วงทำนอง

เปิดต่อไปพบ Elton John – Goodbye Yellow Brick Road 1973 มารู้จักชื่อของเขาเมื่อไม่กี่ปี แสดงความแคบของผม ในคำอธิบายเอ่ยชื่อเพลง Candle in the Wind ว่าเป็นเพลงยอดเยี่ยม ผมลองฟังแล้วไม่ชอบเพลงประเภทนี้

เปิดไปที่เพลงคลาสสิก เริ่มฟังเพลงของโมสาร์ท โอไฮ้! ชอบ ฟังแล้วสบายหู ให้ความสดชื่น

เรื่องเพลง หรือศิลปะนี้ ผมเคยมีเพื่อนสนิทคนหนึ่งสมัยเรียนแพทย์ ชื่อชวลิต ภัทรราชัย เสียชีวิตไปกว่าสิบปีแล้ว เขาเป็นคนกรุงเทพ เรียนโรงเรียนอัสสัมชัญ ชอบดนตรี (เล่นหีบเพลงปาก) ชอบฟังเพลง ตอนเขาไปอยู่หออเมริกา เขาส่งเทปเพลงที่สะสมไว้มากให้ผมบ่อยๆ ช่วยให้ผมได้รู้จักเพลงประเภทต่างๆ ผมเลือกฟังเพลงที่ชอบ

เครื่องอำนวยความสะดวกบนเครื่องบิน Airbus 777-300 ของสายการบิน เอมิเรตส์ นี่ใช้สะดวกมาก เป็น touch screen จอใหญ่ ขนาดราวๆ 18 นิ้ว จนทำให้ผมใคร่ครวญชีวิตของตนเอง ว่ามีความเข้าใจผิดอยู่มากในสมัยเด็กๆ มีอคติต่อสิ่งต่างๆ ที่ไม่ใช่งานเรียนและงานโดยตรง ทำให้ชีวิตไม่ผ่อนคลาย มาปรับปรุงตอนแก่ ก็ได้บ้างไม่ได้บ้าง ไม่ได้มากกว่าได้

วิจารณ์ พานิช

๑๓ พ.ย. ๕๖

บนเครื่องบินจาก เซา เปาโล ไปดูไบ

ชีวิตที่พอเพียง : ๒๐๖๗. สารภาพความเข้าใจผิด

เขียนโดย ศ.นพ.วิจารณ์ พานิช

วันศุกร์ที่ 03 มกราคม 2014 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันศุกร์ที่ 03 มกราคม 2014 เวลา 09:04 น.

บันทึกนี้เขียนที่ [GotoKnow](#) โดย [Prof. Vicharn Panich](#)